

Theaterfestival Boulevard trekt een lange neus naar plot, logica en orde. Zelfs de bitterballen zijn niet wat ze lijken

de Volkskrant - 06 Aug. 2018
Pagina 25

Veel Vlamingen bij het theater-festival in Den Bosch. En die weten wel raad met verrassingen.

Een Vlaamse invasie tekende het eerste weekend van het tiendaagse Theaterfestival Boulevard in Den Bosch. En dat betekent: een lange neus naar plot, logica en orde. Geen verhalen met een begin, midden en eind maar ongepolijste voorstellingen. Met een beer die ploft, een vis die verdrinkt en een bokser die huilt.

Donderdag, tijdens de opening van Theaterfestival Boulevard in Den Bosch, werden op het plein in groten getale bitterballen uitgedeeld. Maar ze smaakten niet naar vleesragout. De gefrituurde ballen bleken gevuld met een risotto met chocola. Wat je aan de buitenkant denkt te zien, smaakt aan de binnenkant heel anders - daarmee onderstreept de leiding het thema van deze 34ste editie: What you see is what you guess. Zien we werkelijk alles? Of staan we open voor kronkels en verrassingen?

Belgen weten daar wel raad mee, zo bleek tijdens dit eerste weekend van het tiendaagse theatergebeuren, dat als een van de weinige festivals in Nederland nog volop Vlaams theater programmeert.

Het meeste lak aan logica had de Vlaamse theatermaker en beeldend kunstenaar Miet Warlop (1978) in de jeugdvoorstelling *Big Bears Cry Too* (6+), gemaakt bij HetPaleis in Antwerpen. Performer Christian Bakalov struint op zijn gemakje over het podium om te bijjarten met levensgrote pillen, om tanden uit een gebit te schieten, of knuffelberen uit hun vel te laten barsten en roze ballonnen te laten klappen met een lachend kunstgebit.

Zwaar ademend door een griezelig masker wandelt hij rond en laat zich vervolgens door een blower bijna de lucht in blazen. Naast pingpongballen, plastic zeilen en kleurstoffen vormen bladblazers de grootste troef van *Big Bears Cry Too*. Doordat alles ter plekke handmatig de scène op wordt gestuurd, krijgt de voorstelling een even wonderlijk en absurd als rustgevend en ongerijmd karakter. Terwijl er toch best lugubere dingen gebeuren, die je wel ziet, maar niet verwacht en die je moeilijk kunt navertellen.

Ook de drie boksers en zeven dansers in [B], van het choreografenduo Koen Augustijnen en Rosalba Torres Guerrero, houden zich niet aan de regels van de ring, of de wetten van de dans. Gelukkig maar. Alle motoriek is duidelijk te herleiden tot gevechtstechnieken, tot aan het zwachtelen van polsen aan toe: de uppercuts, de linkse directe en het sparren, dribbelen en pareren. En er klinkt dan telkens wel een gong voor een volgende ronde, het werkelijke gevecht speelt zich af buiten de boksring, tussen de stootkussens die lijken op zwiepende coulissen en dominant aanwezig zijn.

Daartussen krijgt verliezen of winnen menselijke proporties, prachtig verbeeld tijdens duetten waarin ook gespierde lijven niet alles kunnen incasseren. Ja, en als de makers dan tijdens een vertraagd gevecht aria's laten klinken - een theatermiddel dat Augustijnen zeker heeft meegekregen bij het ensemble les ballets C de la B van zijn leermeester Alain Platel - slaat de ontroering toe. Dan wiegen stoere lichamen elkaar in de armen en huilt iemand in de oksel van een ander. Fraai zijn ook de podiumbrede videobeelden met close-ups, waarin de jukbeenderen van alle performers in elkaar overvloeien tot één torso met tien hoofden. Meermalen wordt het publiek ook op het verkeerde been gezet door een 'vals' eind: een slotoffensief wordt ingezet, waarna de voorstelling toch doorgaat.

Volkomen uit de hand loopt het in *Cantina* van Laika, tafeltheater waarbij gevriesdroogde shiitakes, geschubde koolrabi en oranje pureeballen het publiek net zo op het verkeerde been zetten, als de drie performers die onverwacht bijval krijgen van Bossche amateurs uit de zaal. In een decor van rijen tafels en kille golfplaten proberen drie obers zingend en rennend te ontsnappen aan de strenge wetten van hun baas.

Controle, hygiëne, efficiëntie en bezuinigingen worden van hogerhand via een letterbord gedictieerd. 'De wetten van de markt zijn de rechten van de mens', ratelen de letters. Of 'dankzij de vooruitgang is er vooruitgang'. Maar wanneer het plastic alle macht grijpt, is het verzet niet te stuiten, onder het motto 'Kneed je dromen, warm ze op'. Helaas helpt de slechte akoestiek met het golfplaten decor de zang en de slapstick meermaals om zeep. De kostuums van poetsdoeken, handschoenen, flessenjurken en vissenkoppen mogen hilarisch zijn, iets minder rommelig zou dit tafeltheater wel mogen worden opgediend.

Theaterfestival Boulevard, Theater

Big Bears Cry Too (6+), door HetPaleis, Miet Warlop, 2/8, Bij Katrien, Den Bosch. Nog te zien: 4/11, Theater Rotterdam

Cantina, door Laika, 2/8, Tramkade, Den Bosch. Aldaar t/m 12/8. Daarna: 25/8 t/m 1/9 op Cultura Nova, Heerlen

[B], door Siamese Cie Koen Augustijnen & Rosalba Torres Guerrero, 3/8, Perron 3, Rosmalen

Theaterfestival Boulevard, t/m 12/8, Den Bosch.

GEHEIMZINNIGE BLACK BOXEN

In grote blokken op het plein kun je je even terugtrekken voor wonder-lijk intiem theater.

Midden op de Parade, het centrale festivalplein van Boulevard, staan drie megablokken van scenograaf Theun Mosk. Van buiten zwart, paars en geel, in basale vormen zoals een halve cirkel, een driehoek en een vierkant. Binnen in de blokken, bijna geluidsdicht en volledige donker, speelt zich wonderlijk intiem theater af en trek je je voor een kwartier terug uit het festivalgedruis. Om bijvoorbeeld het bedrieglijke perspectief van diepte en zwart te ervaren in Waldeinsamkeit van de Vlaming Benjamin Verdonck. Of in een weids

universum te dwalen, alsof je zacht valt in een diepe put van Vrouw Holle, tijdens Solaris van Alexandra Broeder en Willemijn Zevenhuijzen. Of om met je snufferd bijna bovenop de exorbitante verkleedpartijen en naakte lijven te staan tijdens een performance van United Cowboys. Geen wonder dat dan je mobiel moet worden geseald.

ANNETTE EMBRECHTS

Copyright © 2018 Persgroep NL. Alle rechten voorbehouden